

'Een soort parttime-pleegzorg'

Als ze haar eigen dochter Dewy ziet spelen met Benjamin, ziet Laura „echt een setje“. Twee slimme kinderen die op hetzelfde spoor zitten. „Met zijn tweeën kunnen ze uren met iets prutsen. Laatst vonden ze een zieke hommel. Die gingen ze samen verzorgen, maar hij ging toch dood. Hebben ze samen een hele begrafenis opgezet, tot kaarten en koffie aan toe.“

Laura is een moeder uit Drachten met twee kinderen en een stabiel huishouden. Jaren voor ze zich aanmeldde bij Buurtgezinnen, had ze al eens nagedacht over adoptie. „Ik vind: als je wat over hebt, is het mooi om ook een ander kind een zetje te kunnen geven. Ik heb lang bij een gemeente in het sociaal domein gewerkt, dus ik weet wat er allemaal speelt.“ Maar ze merkte dat ze bij adoptie op het soort wachtlijsten zou komen waarop ze ouders met een kinderwens zou verdringen.

BORD LEEG

„Zoiets was mijn bedoeling helemaal niet.“ Bovendien, merkte ze, zou ze pleegzorg niet kunnen combineren met haar voltijd baan en de zorg voor eigen kinderen. En toen kwam ze op het spoor van Buurtgezinnen. „Een soort van parttime-pleegzorg eigenlijk. En ook niet zo ingewikkeld, met jarenlange trajecten.“ Begin dit jaar zat ze met coördinator Sjikke Jansma om tafel. Haar dochter Dewy is 7, zoon Noah is 12. „Het zijn rustige kinderen. Ik vond het wel belangrijk dat het andere kind daar bij zou passen. Er volgde een digitaal 'klikgesprek' met Saskia en Mark. „Dan vraag je elkaar: wat vind jij belangrijk in de opvoeding? Moet het bord leeg, hoe zit het met tv-kijken?“

Toen Benjamin eenmaal over de vloer kwam, zag Laura ook haar eigen dochter opbloeien. „Die was wat onzeker, maar kwam in een soort oudere-zusrol.“ De oudere Noah is voor Benjamin vooral een cool rolmodel die laat zien hoe je moet klussen met gereedschap.

BUITEN KLIMMEN

Laura's kinderen nemen Benjamin mee in hun actieve spel. „Hij neemt steeds meer het initiatief om lekker buiten te klimmen en te voetballen. Hij komt hier met zijn laarzen aan en ik zie hem de hele dag niet.“

Om de week blijft Benjamin een nachtje logeren, omdat hij dat leuk vindt. Doorde-weeks haalt Laura hem op uit school. Deze zomer ging hij zelfs een weekendje mee naar Texel. Het verbaast Laura hoe makkelijk Benjamin in haar gezin gewend raakte. „Op een gegeven moment zei hij: 'Eigenlijk ben jij ook mijn moeder'. Zo schattig.“

Benjamin heeft een fijn opvanggezin getroffen bij Laura (rechts), toen zijn moeder Saskia (links) ernstig ziek werd.

FOTO: REVIS HOOFDSTAD

Lichtpuntje in nare periode

Op de dag dat ze de sleutel kregen van hun nieuwe vrijstaande huis in Drachten, hoorde Saskia van der Singel dat ze borstkanker had. Met een wrange glimlach: „Onze begin hier was dus nogal turbulent. Anders dan de frisse start waarop we gehoopt hadden.“ Juist op het moment dat ze met haar vriend Mark en hun samengestelde gezin (de kinderen zijn 7, 9 en 13) een nieuw ritme van werk, privé en opvoeden probeerde te vinden, belandde Saskia in een medische molen. Intensieve behandeltrajecten, met alle gevolgen van dien voor het gezinsleven. Dat het zou gaan knellen, realiseerde ze zich vrij snel. „We hadden nog geen buitenschoolse opvang of gastouder, en overall zijn wachtlijsten. Ik gaf bij het ziekenhuis aan dat mijn partner full-time werkte en ik af en toe heel erg ziek zou zijn door de chemobehandelingen. En toen bleek dat er eigenlijk gewoon niets is.“

Mark: „Alleen als ik mijzelf ziek zou melden, zouden we als gezin recht hebben op professionele ondersteuning. Maar iets daartussenin was er niet.“ Na heel veel regelwerk kon Saskia een uur per week huishoudelijke hulp krijgen, maar echt iets om het gezin te ontlasten, ontbrak. „Niemand om even de jongste naar school te brengen of op te halen als ik mij niet goed voelde.“

DEZELFDE OPVOEDINGSFILOSOFIE

Via de gemeente kwam Saskia op het spoor van Buurtgezinnen. Dat het van beide kanten gaat om vrijwillige deelname, vond ze belangrijk. „Deze ouders kiezen er heel bewust voor om een kind in hun gezin op te nemen.“ Haar wens: dat haar 7-jarige zoon Benjamin niet de hele tijd met haar ziekte zou worden geconfronteerd. En dat hij zich kon blijven doorontwikkelen, in een gezin met kinderen waar geen stressfactoren zijn.

Het is „best wel een ding“ om als moeder aan een andere moeder hulp te vragen bij de zorg voor je eigen kind, zegt Saskia. Het

hield dat coördinator Sjikke een gezin zocht dat ongeveer dezelfde opvoedingsfilosofie had. Met Laura, een alleenstaande moeder met twee kinderen, voelde het meteen vertrouwd en goed.

„We zeiden, het moet niet koste wat kost. Als Benjamin niet wil, dan niet. Het moet iets positiefs voor hem zijn.“ Maar de 7-jarige keek al snel uit naar zijn bezoeken aan Laura, en mist het gezin ook wel als hij tijdens de vakanties een weekje moet overslaan. „Eigenlijk heel normaal. Omdat je ook een hechting met elkaar aangaat.“ De zware medische behandelingen zijn achter de rug, met succes gelukkig. Saskia zit nu in een fase van herstellen en conditie opbouwen. Nog steeds voelt ze zich wel eens bezwaard over het inschakelen van hulp. „Maar ik zie ook dat ik een betere moeder voor Benjamin kan zijn, als ik uitgerust ben. Voor ons is Buurtgezinnen wel een redding geweest. Om weer lucht te krijgen. Zodat je de andere momenten weer aan kan.“

MOOI INITIATIEF

Haar ziekte en financiële tegenslagen hebben hun perspectief veranderd. Het gezin heeft het huis in Drachten te koop gezet en verhuist binnenkort naar Tuk, bij Steenwijk, de regio waar Saskia opgroeide. Benjamin mag gewoon om het weekend blijven langskomen bij Laura en haar kinderen.

Het verbaast Saskia en Mark dat er in ons land zo weinig geregeld is voor gezinnen die even steun nodig hebben. Saskia: „Ik vind dat eigenlijk schrikbarend.“ Mark: „Dat er buiten Buurtgezinnen eigenlijk niets anders is om een normaal functionerend gezin dat kampt met tegenslag te ondersteunen, is echt een tekortkoming in het zorgsysteem.“ Saskia: „In ons geval heeft het ervoor gezorgd dat een hele nare periode in ons leven voor Benjamin toch iets positiefs heeft gebracht.“

Benjamin mist zijn opvanggezin als hij een weekje overslaat